

и многобройни наемници, бяха слезли в Тесалоника.

Ала измяната и предателството не цъфтяха само под стрехите на никейските боляри.

13.

Царица Анна се зъварна от вечернята в "Свети Димитър", отиде веднага при люлката на новородената си дъщеря и попита къде е малкият Петър. Преди да успее госпожа Росица да ѝ отвърне, откъм работната стая на царя се зачу весел глъч. Царицата се спусна с радостни стъпки натам. Завари Асен и севестократор Александър край работната маса да разпечатват пергаментови свитъци. Бяха пристигнали пратеници от всички страни. Малкият престолонаследник им помагаше да разкъсват печатите и това предизвикваше смях у двамата братя.

— Твоят син вече започна да учи царските си задължения... — каза Александър и скочи да поздрави снаха си. Целуна ръката ѝ, поднесе стол.

Царят също отиде да посрещне жена си. Подаде ѝ тънък пергамент връз чийто златен печат бе надълбан лъва на Тюрингия.

— От Ержи! — извика царицата и бързо дръпна шнуровете. Преброди с очи редовете.

В това време Иоан Асен все с любопитство в ръка свитък, който носеше на печата си знака на Фландърския дом.

— Чудно ми е какво може да иска от мене графинята на Фландрия! — възкликна той и почна да сваля печатите.

— Да не е пратила да дирят костите на бащай? — Може би се е сетила за него, двадесет години след смъртта му... — се пошегува севастократорът.

Ала Асен не се засмя. Веждите му се свиха загрижено. Той погледна смаян братя си.

— Бодуен бил жив!